

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН. Образувано е по жалба на „***“ ЕАД срещу НП № Р-10-453/02.06.2021 г., издадено от заместник-председателя на КФН, ръководещ управление “Надзор на инвестиционната дейност”, с което на жалбоподателя за 12 нарушения на чл. 6, ал. 1, т. 1 вр. ал. 3 вр. чл. 3, ал. 1, пр. 1 от Наредба № 23 от 08.02.2006 г. за условията и реда за оценка на клиентските активи на основание чл. 221, ал. 8, т. 1, пр. 1 от ЗППЦК са наложени общо 12 имуществени санкции от по 500 лева. От страна на жалбоподателя се иска отмяна на постановлението и присъждане на разноси, като се излагат конкретни твърдения за нарушаване на процесуалния и материалния закон, в това число за изтичане на срок по чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, за неправилно определяне на датата на извършване на сочените административни нарушения, за неправилно санкциониране повече от веднъж за едно и също нещо и (при условията на евентуалност) за прилагане на чл. 28 от ЗАНН. От страна на административно-наказващия орган се претендира потвърждаване на НП и присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като се възразява срещу аргументацията на жалбоподателя.

От писмените и веществените (тук не се касае за съдържанието на съответния диск, като и без изследването му в крайна сметка се установява от фактическа страна това, което е нужно за решаването му) доказателствени материали (съдът няма задължение да разкрива обективната истина непременно и чрез гласни доказателствени материали, включително чрез разпити на актосъставителя и свидетелите по АУАН – аргумент от чл. 14, ал. 2 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, което съвсем не значи, че на акта се придава някаква несъществуваща презумптивна доказателствена сила и че не се събират по реда на НПК всички необходими доказателства за разкриване на обективната истина от предмета на доказване по делото, като в случая релевантното за делото е от такова естество, че разпит на свидетели поначало не е необходим) се установява описаната в процесното НП фактическа обстановка, към която съдът препраща (забрана за ползване на такава техника за излагане на установената от съда фактическа обстановка не се съдържа никъде в приложимата нормативна уредба) - с единственото уточнение (корекция), че от значение за настоящото производство е това, че предоставената от инвестиционния посредник информация се е отнасяла при всяко положение за последния работен ден/и за последния работен ден на месец март 2019 г., а също и (се установява още) оправомощаването на актосъставителя за съставяне на АУАН от съответния вид със заповед на заместник-председателя на КФН, ръководещ горепосоченото нейно управление, действията по преизчисляване на дължимата вноска съгласно раздел II от жалбата (към който в тази връзка съдът също препраща), както и предявяването и връчването на препис от процесния АУАН на писмено (посредством подписано пълномощно) упълномощено от дружеството-жалбоподател (чрез негови представляващи лица, видно и от данните по ТРРЮЛНЦ, публично достъпни посредством Интернет) лице, а също още и това, че сочените в процесната жалба други НП са издадени за неправилно според съответния наказващ орган оценяване все за месеци, различни от март 2019 г. (с посочени дати на извършване на административните нарушения през месеци, извън март 2019 г.). Доказателствената съвкупност е непротиворечива досежно релевантните за делото факти и липсват логически обосновани основания за съмнение досежно автентичността и достоверността на който и да било от нейните елементи конкретно относно това, което е необходимо за решаване на настоящото дело.

При това положение следва да бъдат споделени и правните доводи по НП, към които съдът също препраща. Актосъставителят и наказващият орган притежават съответната компетентност съгласно чл. 222, ал. 1 от ЗППЦК.

Обжалваното НП не е издадено заради (като основание за санкционирането) съдържанието на изискваните в хода на съответната проверка справки, а във връзка със самото оценяване на активи, което следва да се извършва ежемесечно, поради което и независимо от това, че 31.03.2019 г. се явява неприсъствен ден (неделя) и независимо от това към коя точно

предишна дата от съответния месец е следвало да се оценяват активите, то задължението на инвестиционния посредник е било да извърши оценяване по точно определен метод до края на съответния месец, т. е. от значение е това към момента, в който календарният месец изтича, инвестиционният посредник как оцеактивите, като никаква правна пречка не е налице и в това оценяването да се извърши в ден, който поначало е неприсъствен (неработен); отделен е въпросът към кой ден (а не кога) се извършва оценката. Щом към 31.03.2019 г. оценяването е било неправилно, то е налице съответното административно нарушение (всяко едно от изброените в постановлението общо 12), извършено именно на така посочената дата 31.03.2019 г. Впрочем съответните изисквания по ЗАНН досежно посочване на дата на извършване на административното нарушение в АУАН и в НП не се отнасят до „достоверна“ дата (както се сочи в жалбата), а до такава, за която се отнася съответното обвинение; дали в тази връзка датата е правилно посочена е въпрос по същество. Само за уточнение следва да се посочи (във връзка с писменото възражение на административно-наказващия орган срещу жалбата), че от наименованието на съответния предоставен на КФН файл изводи за това към коя дата е осъществен съставът на административното нарушение не могат да се правят. Иначе, следвайки същата логика (касателно това кога е извършено всяко от процесните нарушения и какво представляват те), издадените от орган на КФН други НП, отнасящи се до други месечни периоди, няма как да доведат до извод за нарушаване на принципа „не два пъти за едно и също нещо“, доколкото се касае за отделни административни нарушения; уредбата по чл. 12 от ЗАНН е напълно ирелевантна за обсъждания тук въпрос. В рамките на съответните месечни периоди също са налице отделни административни нарушения касателно всяко едно отделно неправилно използване на метод за оценяване, като в случая това е било сторено от инвестиционния посредник по отношение на акциите на всеки един отделен емитент от изброените в обжалваното НП. Отговор на въпроса колко административни нарушения са извършени дава разпоредбата на чл. 83 от ЗАНН (доколкото в случая е налице хипотеза на ангажиране на административно-наказателна отговорност именно на основание чл. 83 от ЗАНН), т. е. от значение е колко неизпълнения на задължения към държавата при осъществяване на дейността на юридическото лице са налице; всяко отделно неправомерно оценяване на активи се явява отделно неизпълнение на задължение към държавата по смисъла на чл. 83 от ЗАНН.

Узнаването за извършването на административните нарушения, т. е. откриването на нарушителя по смисъла на чл. 34, ал. 1 от ЗАНН, се е случило едва след извършената от КФН проверка, в хода на която проверка е изследван въпросът как и защо инвестиционният посредник е оценил съответните активи (и е установено, че оценяването е неправилно), поради което в случая изтичане на съответния давностен срок не е налице.

Евентуалното непълно изясняване на относимата фактическа обстановка не би се явило основание за отмяна на НП, който извод следва по арг. от установената в НПК (приложим съгласно чл. 84 от ЗАНН) възможност за нови фактически установявания от страна на въззивната инстанция. Отделен е въпросът за това, че ЗАНН не съдържа изискване в НП да бъдат засегнати (обсъдени) всички въпроси от фактическо естество, които биха могли да се поставят в хода на административно-наказателното производство. Вземайки аргумент от задължителните указания, дадени с ТР № 2/2002 г. на ОСНК на ВКС, пренасяйки проблематиката на плоскостта на административно-наказателното производство (предвид препращането съобразно чл. 84 от ЗАНН), липсата в АУАН и НП на фактическо съдържание, относимо само към индивидуализацията на наказанието, никога не представлява съществено нарушение на процесуалните правила.

Процесният случай (имайки предвид и това, че за да е налице съответната съставомерност законът не е изисква като последица увреждане и е достатъчно наличието само на застрашаване на съответните обществени отношения – арг. от чл. 10 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН) действително не отличава от обикновения такъв за съответния вид административно

нарушение, поради което не е налице хипотеза на маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН (както съобразно сега действащата редакция на разпоредбата, така и съобразно тази, действала към месец март 2019 г.), като в този ред на мисли санкционирането в случая не противоречи ни най-малко на целите по чл. 12 от ЗАНН, още повече имайки предвид това, че действията на въззивника по преизчисляване на съответната дължима вноска са предприети все пак след намесата на КФН. Следва да се има предвид и това, че са наложени минималните санкции по чл. 221, ал. 8, т. 1, пр. 1 вр. ал. 1, т. 1 от ЗППЦК.

Разпоредбата на чл. 53, ал. 2 от ЗАНН напълно правилно е приложена от наказващия орган. В хипотезите по чл. 83 от ЗАНН нередовностите при съставяне на акта, включително такива като допуснатите в случая, изначално не могат да съставляват пречка за издаване на НП, стига по безспорен начин да се установяват административното нарушение и отговорното за него лице. По настоящото административно-наказателно производство такова безспорно установяване е налице досежно всеки един от 12-те пункта на атакуваното постановление, имайки предвид изложеното до момента.

Само за уточнение следва да се посочи, че НП не представлява административен акт поне по смисъла на АПК. Същото е особен вид властнически акт.

В обобщение, при извършената и служебно, включително и въвн от доводите от страна на жалбоподателя, цялостна проверка по реда на чл. 314 от НПК вр. чл. 84 от ЗАНН, съдът не намери причини за изменение или за отмяна на постановлението, поради което на основание чл. 63, ал. 9 вр. ал. 2, т. 5 вр. ал. 1 вр. чл. 58д, т. 1 от ЗАНН обжалваното НП следва да бъде потвърдено. Искането за присъждане на юрисконсултско възнаграждение (имайки предвид участието в производството на съответния процесуален представител - юрисконсулт) следва да бъде уважено съобразно чл. 63д, ал. 5 вр. ал. 4 от ЗАНН вр. чл. 37 от ЗПрПом вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, като такова се присъди като средния размер по чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ с оглед фактичската и правната сложност на делото и материалния интерес по него; изрично следва да бъде уточнено, че разпоредбата на чл. 63д, ал. 4 от ЗАНН следва да бъде тълкувана разширително (не се касае за правоприлагане по аналогия, чрез което да се обосновава административно-наказателна отговорност, че да е приложима забраната по чл. 46, ал. 3 вр. ал. 2 от ЗНА), доколкото е очевидно, че волята на законодателя не е насочена към това право на присъждане на разноски да е налице само в хипотези на обжалван акт по чл. 58д, т. 4 от ЗАНН (съобрази и чл. 61, ал. 1 от ЗАНН!). Разбира се, при този изход на делото липсва правно основание за присъждане на разноски в полза на жалбоподателя.

Мотивиран от всичко изложено, съдът